

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΟΛΕΜΟΧΑΡΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

Στην ιστορία της Γαλλίας, κατά τον 17ο αιώνα, αναγράφεται ιδιαίτερος μιά έντελος εξαιρετική γυναίκα, η κόμισσα ντε Σαιν-Μπλιμόν, της οποίας ο άνδρας είχε πεθάνει στην υπηρεσία του βασιλιά των δούκων της Λορραίνης.

Στον καιρό του εμφυλίου πολέμου στη Γαλλία, η χήρα κόμισσα ντε Σαιν-Μπλιμόν, έμεινε μονάχη της επί κεφαλής των φρονών, των υπηρετών και των υπηρεσίων της επικρατείας της, για να υπερασπίσει τα χτήματά της, τα οποία απειλούσαν να καταλάβουν άλλοι ευγενείς, στην ταραχώδη εκείνη περίοδο. Ή ιδιοσυγκρασία της την βοηθούσε πολύ σ' αυτό. «Είχε, γράφει ένας χρονικογράφος της εποχής, τη φωνή και τη μορφή ενός άνδρος, και γένεια ακόμη σχεδόν!».

Όταν ανέλαβε αυτό το πολυεπές έργο, η Μπλιμόν είχε ντυθεί σαν άνδρας. Τό σπαθί της ήταν πάντα στο πλάι της κι έδειξε ότι ήταν δεινή πολεμιστριά.

«Κανείς δεν θα μπορούσε, λέγει ο ίδιος χρονικογράφος, να εινε ανδρείοτερος απ' αυτήν. Σκότσος κι' έλασε αιχμαλώτους με τα ίδια της τα χέρια, επάνω από τετρακόσιους άνδρας, όταν έξαρνα ένας παλιόχρηστος ευγενής, ο Έρλις, πέρας στα 1649 στην Καρπανία, όπου ήταν ή γαίες της κομισσης. Η κόμισσα συνενέληξε μαζί του και διέπερε σ' όλες τις μάχες. Κάποτε, σταμάτησε μόνη της, επί μιά δολοκλήρη ώρα, τρεις στρατιώτες του έχθρού της, με το σπαθί στο χέρι, ώσπου ήρθαν άνθρωποι της, οι οποίοι και τους έπιασαν αιχμαλώτους!».

«Σ' έναν πύργο, τον όποιον η Μπλιμόν πολιορκούσε — έξακολουθεί ο ίδιος χρονικογράφος — προχώρησε μιά μέρα μόνη της κι' ανέθηκε τις σκάλες, με το πιστόλι στο ένα χέρι και με το σπαθί στο άλλο. Έκει, οι δικοί της, μέσα στην παρατάλη της μάχης, την εγκατέλειψαν. Μα αυτή δεν έδίστασε καθόλου να προχωρήσει, και, μπαίνοντας ξαφνικά μέσα σ' ένα δωμάτιο, όπου ήσαν δεκαεφτά όλοι άνδρες, απ' αυτούς που υπεράσπιζαν τον πύργο, τους άρραπλισε και τους αιχμαλώτισε μόνη της!».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο διάσημος μουσουργός Μπελίνι, προκειμένου να γράφει μιά γυναικεία περιπαθί μελωδία του μελοδραματός του «Νόρμα», έπεχειρήσθη να την συνθέσει ό-χτώ φορές κι άλλες τόσες φορές έσχι-σε το χαρτί, όπου την είχε σημειώσει. Μόλις δέ την έννάτη φορά κατορθώσε να εμπνεσθή κι να γράφει τη σύνθεσί του αυτή, ή οποία σήμερα εινε περι-φημη.

Ο νέγας Ίταλός ποιητής Αριόστος, απέξω απ' το σπίτι του είχε ζωάξει την έξης επιγραφή:

«Σπίτι μικρό, κατάλληλο για μένα και φιλόξενο για τους άλλους».

Γυναίκα μου; Θά μείνεις πάντα μαζί μου. Θά έξης τό αυτοζήνητο, όλα αυτά που βλέπεις έδω και άλλα πολλά άζωμη, δεν θά σου λείψη τίποτε. Πές μου, θέλεις;...

Η Άνναπέλλα έγινε τότε ξεναμα καταράλιμη. Νόμισε πως είχε ξαφνικά μπιστά της έναν άλλον, ένα ξενον όλοος διόλου κώριο από την πόλι;... Της έκανε μάλιστα φόβο ο ξένος αυτός, όπως και ή ζωή που της ύποσχετανε για το μέλλον, για όλο το μέλλον... Και τότε θυμήθηκε με νοσταλγία τό χωριό και τά βουνά του και με λαχτάρα τον Νικοντέμο...

Ο συνομιλητής μου, ο σενόο Γιάζακος, σταμάτησε έδω τη διήγησί του, για ν' αποτελειώσθι τη λεμονάδα του.

—Ξέρете το τέλος αυτής της ιστορίας; εινε έπειτα. Δεν τό ξέρете; Έ, λοιπόν, νά... Την άλλη μέρα, προί-προί, ή Άνναπέλλα είχε φύγει χωράφ από τό σπίτι του σενόο Άλιμάνο, όπως και είχε πάει. Και μιά παραξένη συμφορά: Από μέρες αργότερα ήθε ή τιδή ότι ένας νεαρός χωριάτης είχε βρη από τη φυλακή, ένας που λέγότανε Νικοντέμο!

— Τί πάει να πη αυτό; ρώτησα. Τί είχε συμβή;

— Άλλοούστατα, ο Νικοντέμο και ή Άνναπέλλα γύρισαν στο χωριό τους. Άφρσαν τό νέο έλεύθερο, γιατί ή κοπέλλα παρουσιόσθηκε και δήλωσε ότι ή άπαγωγή είχε γίνει με τη θέλησί της.

—Και οι γονείς της;
—Οί γονείς ευλόγησαν τό γάμο των παιδιών τους, άπάντησε ο συνομιλητής μου ήσυχά-ήσυχά.

Τί τά θέλετε, έτοι άγατούν-οί χωρικοί των βουνών της Σικελίας, Μα ο Νικοντέμο ήταν άνοητος. Δεν ήταν σέ θέσι να καταλάβη πως ή Άνναπέλλα δεν μπορούσε πειά να βρη την ευτυχία της μέσα σέ μιά καλύτερη, τί στιγμή που είχε άνεθι στο αυτοζήνητο. Έτσι, ή Άνναπέλλα πετάχθηκε επάνω και έκανε τη θυμωμένη. Δεν ήταν αυτή από κείνες που άρπάξει κανείς επάνω απ' τό άμάξι! Τά όραία της μπίνα άστραφταν, πετούσαν σπίνες.

—Θά φύγω; ρωνάει.
—Δεν θά πάς πουθενά, εινε ο Νικοντέμο. Δεν θά σ' άφήσω ούτε μιά στιγμή μόνη. Δεν θά κλείσω ποτέ μάτι, μα θά μείνεις έδω, μαζί μου!

—Δεν μπορείς όμως να μιν κοιμηθής και ποτέ. Θά βρω μιά ευχαρία και θά φύγω!

Τότε ο Νικοντέμο κατάλαβε καλά τό τί είχε χάσει. Και δενθύμωσε καθόλου. Την πήρε σιωπηλός και βγήκαν έξω μαζί. Και όταν έφτασαν στη θέσι, όπου είχε σταθί πριν τό αυτοζήνητο του σενόο Άλιμάνο, ο Νικοντέμο τη ρώτησε:

—Πού θέλεις να πάς;

—Έχεις μιά ματιά γύρω της, έπειτα τον ζήτησε καλά-καλά και τραβήξε τό δρόμο, μα όχι προς τό χωριό. Ο Νικοντέμο της φώναξε τότε:

—Θά ξαναγυρίσής... από την πόλι;

Μά ή Άνναπέλλα δεν του άποκρίθηκε.

Ο σενόο Άλιμάνο έμεινε ζατάλιχτος όταν είδε να παρουσιάζετα μπροστά του, στο σπίτι του, στην πολιτεία, ή Άνναπέλλα, κατοζώνικη από τό δρόμο και ζατακοζομένη.

—Σύ έδω; της εινε. Πώς ήρθες έδω;...

Η Άνναπέλλα του διηγήθηκε την περιπέτιή της.

—Ά, τον παλιόάνθρωπο, ή, τον τιποτένιο! άρχισε τότε να φωνάζη ο σενόο Άλιμάνο. Νά ίδης που θά τον στείλω φυλακή!... Μά πρέπει να γυρίσής άμέσως στο σπίτι σου. Ο πατέρας σου, ή μητέρα σου θ' άνησιχούν πολύ!...

Πουά όμως ήταν ή έκαλήζι του, όταν την άκουσε να του άπαντά:

—Μπορώ να πάω όπου άλλος, έπίτός από τό σπίτι μου... Δεν έφταγα γι' αυτό έγω... Θά μείνω έδω, κοντά σας...
—Θά μείνεις έδω; Διάβολε, μα πως θά μείνεις έδω;

—Όπως θέλει ή άφεντιά σας. Είρω απ' όλες τις δουλειές, Θά ειναι ύποσχετά σας!

Ο σενόο Άλιμάνο την ζήτησε περίεργα. Έπειτα κοίνησε τό κεφάλι του και εινε:

—Καλά λοιπόν, άφορ τό θέλεις... θά μείνεις έδω, θά είδαλοφίσο τον πατέρα σου. Όσο για κείνον τον παλιόάνθρωπο, θά ίδης!...

Η Άνναπέλλα δεν εινε τίποτε. Έξενη τη στιγμή δεν άνδιαφερότανε ούτε για καλό, ούτε για κακό για τό Νικοντέμο. Απτή σύλληγίζοντανε την πολιτεία, τό αυτοζήνητο. Θέλετε τά όραία έπιπια που ο σενόο Άλιμάνο είχε στο σπίτι του...

Πέρασε λοιπόν καιρός. Η Άνναπέλλα ζούσε, σαν μέσα σ' ένα άτέλειστο όνειρο, τη ζωή της πολιτείας. Είχε ντυθή πρωτονοσάνια, έκοβε βάλτες στους δρόμους, γυρίζε με τό αυτοζήνητο, άνακάτανε στο σπίτι τά πάντα, ως κι' αυτά τά είδη της κοζίννας.

Ο σενόο Άλιμάνο την παρακολούθησε τόσα με μεγαλείτερη προσοχή. Κάποινα ειρονία, που ειναν τά λόγια του στην άρχη, όταν της μιλούσε, είχε χαθεί πειά. Τά μάτια του ζωφονόντουσαν όσα πολλή επάνω στο όμορφο, τό χοιρτεκό προσώπα της. Η Άνναπέλλα τό άντιλαμβάνοντανε χωρίς άλλο όλα αυτά, μα δεν έδειχνε τίποτε...

Μιά μέρα ο σενόο Άλιμάνο της εινε:

—Επί τέλος τον πύνανε έξενιο τό όθλιο! Και τον καθίστανε για καλά, ξεφορξ. Από χρόνια φιλία. Για να μιάη άλλοτε να μιν άπάξηη του ζώσιου τά χωριτά!...

Η Άνναπέλλα δεν εινε τίποτε. Μά θυμήθηκε θλιβερά τον Νικοντέμο. Και έκλαψε πολύ, πάσα ποιύ ένενιο τό βράδυ. Μα ο σενόο Άλιμάνο δεν τό άντελήφθη, δεν μπορούσε να τό καταλάβη αυτό. Έκείνος ήταν πειά στο γαρι έρωτευμένος με την μικρή, την όμορφη χωριατοπούλα. Και άρχισε να σκέφτετα, να πλάθη όνειρα για τό μέλλον.

—Γιατί τάχα όχι;... Μ' αυτό τό σημετέριμα τέλειονε πάντοτε τις σκέψεις του.

Από ή τρεις μέρες αργότερα άπεράσισε κιόλας να της μιλήση.

—Άνναπέλλα, της εινε. Θέλεις να γίνής

Ανακάτανε στο σπίτι τά πάντα...

